

VERSEK ÉVE 2002

(Pótlás)

KOPECZKY LÁSZLÓ

HULL A KÖLTŐ, MINT A KÉVE: VERSEK ÉVE
LASSAN ÖLŐ CINIZMUS
CSEPP VERSEK (VERS-CSEPPEK)

Semmire,
Se jóra, se rosszra,
A lelkeim odabe fekszik,
Felravatalozva.

*

Fejemet a kor
Hamuval hintse meg,
Egy álmodó vagyok,
Akinek álmái nincsenek.

*

Kerülöm az örömet
És az iszonyt,
Márvány vagyok végre,
Senkit sem szeretek viszont.

*

Ha körültekintesz,
Közélre és messzebb,
A szocializmus volt itt,
Az álmod és a veszted.

*

Az igazság
Megkeseredett a számban,
Végül is,
Mit keresek én itt a hazámban?

*

Kapálóddz, ahogy tudsz,
Idd le magad, füstölj, szídd a kendert,
Nem az ember választja halálát,
Hanem a halál választja az embert.

*

Ügyeletes mártírként,
Mint az árva gyermek,
Mindig ott vagyok,
Ahol vernek.

*

Ez áll
Történetem utolsó lapján:
„Nem boldogság az,
Virágot kapni halottak napján.”

*

Azt mondják nekem
S pofájuk fából faragott:
„Ha nem tetszik, – mehetsz!”
Nem tetszik, de maradok.

*

Az ember síppal-dobbal
Madarat fogat,
Azt várod, az isten (kiben nem hiszel)
Megsimogat.

*

Mindegy mit gondol
Ki lát,
Vagyunk,
És egy szegénnyel így gazdagabb a világ.

*

A túlvilág kapujában . . .
Mögöttem dübörög az élet,
Elöttem:
Egy kurva lélek!

*

Bár elmúlt már
A: „Vae victis!”
Nem megyek sehová,
Elég rossz nekem itt is.

KÓRHÁZI MAGÁNYBAN

Miközben jövöm faggatom,
Tűnődve nézek ki az ablakon,
A Tisza folyik lassan, ébred a város . . .
Tíz bajom van, s tán egy sem halálos,
Lassan már világos, meddig élek,
Mennyit lebegek, míg földet érek,
Elfolyunk Tiszám, ki közelebb, ki messzebb,
De én vakon hiszem: most jön a legszebb,
Nincs görcsös akarás, az ember mindent elvet,
Sodor a Sors, mint a pelyhet,
Tenyerükön hordanának pátyolgató kezek,
S tán ott sem leszek, ha megérkezek.

MUSICA CELESTA

Domine, mankódat vesd el,
Az orgonánál Bach mester,
Fúga dübörög és vágtat,
A tömjénfüstben lesem az angyalkákat,
Kristály csengőim itt rázom,
Arany sugár tűz be a vitrázson,
Varázs a lelkemen,
Lassan emelkedem,
A zene elhallgat, eltűnik a kép,
Feljajdulok: „Még!”
S halkan muzsikál ő benn,
Én meg maradok úgy, a levegőben . . .

